

สิ่งแปลกประหลาดธรรมดา

FOLLOW THAT SMILE

by : Marian Dingman Hebb

เจอร์รี่ได้แม่นยำว่า เขาได้เห็นเธอที่หอเอฟเฟลด์ ในลิฟท์... ใช่แล้ว ในขณะที่ลิฟท์นั้นเหวี่ยงขึ้น จนไม่สามารถขยับตัวได้ เขายืนอยู่ใกล้และหันหน้าไปทางเธอ และได้เห็นรอยยิ้มบนใบหน้าอย่างใกล้ชิด เขาพยายามนึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นผู้หญิงคนนั้นที่ไหน

๔๖

คืนต่อมาที่โรงละคร ขณะที่ถึงเวลาพักระหว่างฉากละคร เนื่องจากที่นั่งของเจอร์รี่อยู่ทางขวามือของเวที เขาจึงเผลอยกมือเพราะต้องหันหน้าไปทางขวามือตลอดเวลา เขาจึงหันหน้าไปทางซ้ายเพื่อจะได้หายเผลอ แต่ขณะที่กวาดสายตาไปทางด้านซ้ายนั้น เขาก็เห็นภาพที่ไม่ได้คาดคิดว่าจะได้เห็นอีก คือ ภาพของหญิงสาวที่เขาพบที่หอเอฟเฟลด์ เมื่อถึงละครเปิดฉากอีกครั้ง แม้ว่าเขาจะจับอยู่ที่การแสดงบนเวทีก็ตาม แต่เขาก็ไม่รู้เรื่อง เพราะในความนึกคิดมีแต่ภาพของหญิงสาวผู้ยิ้มพิมพ์ใจนั้นแต่ผู้เดียว

ไม่ว่าเขาจะท่องเที่ยวไปที่ใด Notre Dame, Sainte-Chapelle, Arc de Triomphe, พระราชวัง Versailles หรือพิพิธภัณฑ์ Louvre ก็เห็นแต่ผู้หญิงคนนั้นทุกที่ไป อัดแปลกใจตัวเองไม่ได้ว่า ทำไมเมื่อเขาอยู่ที่ลอนดอน ในอังกฤษ เขาจึงไม่พบผู้หญิงคนนั้น เพราะท่าทางของเธอทำ

ให้แน่ใจว่าเป็นคนอังกฤษ และเธอก็ไม่ได้เป็นคนสวยพิเศษอะไรนักหนา เพียงแต่มีรอยยิ้มที่คิดใจเขาเท่านั้น หญิงฝรั่งเสสที่สวยกว่าเธอมีมากมาย แต่เขาก็ไม่เคยคิดที่จะคิดใจ เป็นเพราะอะไรยังหาเหตุผลตอบให้กับตัวเองไม่ได้

วันต่อมาเจอร์รี่ได้เข้าชมพิพิธภัณฑ์สมิธสันัน ซึ่งสถานที่แห่งนี้ ไม่ค่อยเป็นที่รู้จักแก่นักท่องเที่ยวมากนัก ที่เขารู้ก็เพราะองค์การท่องเที่ยวในลอนดอนได้เป็นผู้แนะนำและกำหนดรายการท่องเที่ยวสถานที่ต่าง ๆ ในปารีสให้แก่เขา แต่ที่นั่นเขาก็พบเธออีกจนได้ และได้พยายามรวบรวมความกล้าที่จะเข้าไปรู้จักกับเธอ แต่ก็ไม่สำเร็จ คืนนั้นที่โรงแรมที่พัก เจอร์รี่ได้แค่นอนคิดถึงรอยยิ้มของผู้หญิงอังกฤษคนนั้น และคิดเข้าข้างตัวเองตามนิสัยผู้ชายว่า เธอต้องตามเขามาแน่ แต่เมื่อคิดดูอีกที เมื่อนึกถึงภาพต่าง ๆ ที่ผ่านมา ทุกสถานที่ที่ไปเที่ยวชมความงาม เขาไม่เคยเห็นเธออยู่ข้างหลังเขาเลย แต่กลับเห็นเธอทุก ๆ ที่ที่เขาไปถึง หรือบางทีก็เดินสวนทางกัน เหมือนกับว่าเขาเป็นเงาของเธอไปโดยไม่รู้ตัว คิดจนเหนื่อยอ่อน... กลับไปเมื่อเกือบรุ่งสางพร้อมกับความคิดที่ว่า “ไม่จริง... ผมไม่ได้ตามคุณ ๆ ๆ ๆ”

รุ่งขึ้น เจอร์รี่ตื่นสายกว่าทุกวัน แต่ก็ได้ทำคนเหมือน
เช่นเคย คือออกไปเที่ยวตามรายการที่ได้กำหนดไว้
แต่คราวนี้เขาพยายามที่จะหลีกเลี่ยงไม่ให้พบใบ-
หน้าเธอ แม้จะมีความรู้สึกตรงข้ามกับการกระทำ
ก็เพราะกลัวจะถูกเข้าใจผิดว่า เขาตามเธอ แม้ว่า
จะหลีกเลี่ยงได้สมกับความตั้งใจ แต่ก็กลับรู้สึกว่
ปารีสหมดความสวยงามไปเสียดังครั้ง

สองสามวันก่อนที่รายการท่องเที่ยวจะสิ้นสุด เนื่อง
จากเขาไม่ได้ ชมสถานที่ต่าง ๆ ตามโปรแกรมที่กะ
เอาไว้ ทำให้ไม่ได้ชมสถานที่อีกหลายแห่ง ที่ตั้งใจไว้แต่แรกว่าจะหลีกเลี่ยงใครคนหนึ่ง ก็ทำไม่
สำเร็จ ก็เพราะไม่สามารถหักห้ามใจไว้ได้ จึงกลับ
มาเที่ยวตามรายการตามเดิม แต่ครั้งนี้เขาต้องผิ
หวัง เพราะว่าไม่ว่าที่ใดก็ตาม ไม่เห็นแม้แต่เงา
ของเจ้าของขี้มนั้นเลย ตอนแรกก็ทำใจแข็งพยายาม
ไม่คิดถึง แต่ยิ่งหักห้ามใจก็ยิ่งรู้สึกกระวน
กระวายมากขึ้น อดเป็นห่วงไม่ได้ว่า เธอเป็นผู้
หญิง มาเที่ยวในต่างแดนเพียงคนเดียว อาจเกิด
อันตรายอะไรขึ้นก็ได้

เหลืออีก ๑๒ ชั่วโมงสุดท้าย เจอร์รี่จะต้องกลับไป
ลอนดอน ก่อนที่เวลานั้นจะมาถึง เขาได้เปลี่ยน
แผนการนี้ โดยไปรับประทานอาหารกลางวัน
ที่ Café de la Paix ที่นี้ใคร ๆ พูดกันว่า “ถ้านั่ง
อยู่นานพอ ท่าน จะพบกับใคร คนหนึ่งที่ท่านรู้จัก”

(if you sit long enough you are bound
to see someone you know) ทั้งใจไว้ว่าจะ
คอย “ใครคนหนึ่ง” สัก ๒ ชั่วโมง แต่เวลาผ่าน
ไป ๔ ชั่วโมงแล้ว ก็ยังไม่คิดที่จะลุกขึ้น

แต่แล้วในที่สุด เจอร์รี่ก็เห็นเธอเดินตรงมาที่โต๊ะ
ของเขา เหมือนกับว่าเธอก็กำลังมองหาเขาอยู่เช่น
เดียวกัน

“ขอโทษเถอะค่ะ คิดฉันต้องพูดกับคุณให้ได้ เพราะ
ฉันคิดว่า...เออ...กำลังเข้าใจคุณผิดบางอย่าง”

เจอร์รี่ยิ้ม พร้อมกับหายใจสูดเอากลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ
เข้าไปเต็มปอด ‘เสียงก็หวานไม่แพ้ขี้มนเลย ..ขี้มน
ที่ทำให้ผมต้องวุ่นวายใจไปนาน’ ได้แต่คิด แต่
ไม่กล้าพูดตามที่คิด กลับพูดขึ้นว่า

“ครับ ๆ ผมก็อยากพูดกับคุณมานานแล้ว ผมจำ
คุณได้ตั้งแต่เราพบกันครั้งแรกในลิฟท์ที่หอเอฟ-
เฟล”

หญิงสาวถอนหายใจอย่างโล่งอก... เพราะเจอร์รี่
เธอไม่ได้ ว่าเธอทำงานอยู่ที่องค์การท่องเที่ยวใน
ลอนดอน และเธอก็คุ้นเคยกับคนที่เป็นผู้แนะนำและ
จัดทำรายการท่องเที่ยวปารีสให้กับเขา นักข่าวอยู่
ในใจว่า ‘ผู้ชายขี้ลืมชะมัด’ แต่...ตั้งแต่เป็น
ต้นไปเธอแน่ใจว่า เขา นายเจอร์รี่ หนุ่มน้อยชาว
อังกฤษขี้ลืมคนนี้ จะ ต้องจำเธอได้ ตลอดเวลา
ตลอดไป ไม่มีวันลืม.